

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MAURA, CATHARINA

Căsătoria nedorită / Catharina Maura ; trad. din lb. engleză
de Dorina Tătăran. - București : Lovestory, 2026

ISBN 978-630-353-076-5

I. Tătăran, Dorina (trad.)

821.111

Editor: Denisa Nicoară

Redactor: Ana-Maria Scarlat

DTP: Ciprian Butnaru

Corector: Cristiana Ciarec / Corectura.ro

THE UNWANTED MARRIAGE

Copyright © 2023, 2025 by Catharina Maura

Originally published in the United States by Sourcebooks, LLC.

www.sourcebooks.com

All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Lovestory,
un imprint al editurii Librex Publishing.

LOVESTORY este imprint al editurii LIBREX PUBLISHING

Copyright ©2026 Lovestory

CĂSĂTORIA NEDORITĂ

CATHARINA MAURA

*Traducere din limba engleză de
Dorina Tătăran*

Lovestory,
2026

DION

Când bunica ne-a cerut mie și fraților mei să ne adunăm în salon, am știut. Nu-mi plăcea să recunosc, dar știam că îmi venise timpul.

Privirea bunicii cutreieră încăperea și, în timp ce ea îi studiază pe cei patru frați ai mei și pe sora mea mai mică, eu o studiez pe ea. Îi observ părul până la umeri coafat impecabil, costumul albastru și atitudinea vădit neînduplecată. Azi nu e nici urmă de blândețe în privirea ei.

Mă încordez când își drege glasul, iar stomacul mi se strânge în momentul în care ochii aceia verzi și reci se opresc asupra mea. Știam ce va spune încă dinainte să deschidă gura, dar asta nu face mai ușoară povara cuvintelor ei.

— Dion, data nunții tale a fost stabilită, anunță ea, tonul ei având o finalitate cu care mă lupt să mă împac. Nunta va avea loc peste șase luni.

Tensiunea din cameră este palpabilă, aerul fiind impregnat de un sentiment de înfrângere.

— Înțeleg, zic încet, incapabil să-mi păstrez vocea fermă.

Obișnuita mea mască de indiferență mă trădează în seara asta și îmi cobor privirea, pentru că nu vreau să-mi îngrijorez inutil frații.

Căsătoriile aranjate sunt o tradiție în familia Windsor și știam de ani buni că această zi va veni. Dintre toți frații mei, eu sunt singurul logodit de mai mulți ani, singurul care știe de mai bine de 10 ani cu cine se va căsători. Asta nu a făcut însă lucrurile mai ușoare. Dimpotrivă, mi s-a părut mai degrabă un drum lent spre spânzurătoare, până când, în sfârșit, soarta mea a fost pecetluită.

Bunica începe să discute planurile de nuntă, detaliile și calendarul, iar eu fac eforturi să mă concentrez la ceea ce spune. Nu mă pot gândi decât la Faye, logodnica mea.

Gândurile despre ea sunt însoțite întotdeauna de remușcări, iar astăzi e la fel, remușcări pentru tot ce i-am luat și pentru tot ce urmează să distrug. Ar fi trebuit să aibă toată viața înainte, în schimb, eu voi distruge ce a mai rămas din ea.

— Dion! zice bunica, rupând tăcerea.

Ridic brusc privirea și îmi dau seama că în cameră s-a făcut liniște.

— Trebuie să-ți reamintesc de înțelegerea noastră? E timpul să nu o mai eviți pe Faye.

Strâng din dinți și dau din cap scurt. Eu și Faye suntem logodiți de când eram copii, dar nu am aflat asta decât la 16 ani. Imediat ce am putut, am fugit la internat, apoi la facultate, în străinătate. Ideea de a mă căsători cu cineva cu 10 ani mai tânăr mă îngrozea, dar era mai mult decât atât. Faptul că era ea mă descumpănea.

Am continuat să fug, alegând ca după facultate să mă concentrez pe expansiunea globală a conglomeratului nostru, doar ca să nu fiu nevoit să o văd mai mult de câteva ori pe an. Munca în străinătate mi-a oferit puțin mai mult timp, dar nu a fost suficient.

Niciodată nu va fi suficient.

Bunica vorbește în continuare, dar eu nu mai pot suporta niciun moment. Înainte să-mi dau seama ce fac, ies din casă și sunt deja la jumătatea drumului spre domeniul nostru, cu gândurile învârtindu-mi-se prin cap. Continui să merg, pentru că am nevoie de aer curat, de răcoarea vântului, de orice ca să-mi distrag mintea de la Faye.

Sunt atât de absorbit de gânduri, încât nici nu-mi dau seama unde mă duc. Inima mi se strânge dureros când mă opresc în fața unei clădiri familiare, durerea ascuțită fiind o abatere binevenită de la amorțea care m-a cuprins când am părăsit salonul. Nu intenționez să vin aici, dar este evident că în seara asta nu pot scăpa de sentimentul de vinovăție.

Degetele mele ating ușor compartimentul ascuns din perete și apăs pe una dintre cărămizi, sub care este o cheie de rezervă. Casa copilăriei noastre este singura clădire de pe domeniu care nu a fost modernizată cu noile tehnologii pe care le-am instalat peste tot. Deși nu am discutat niciodată despre asta, eu și frații mei am ajuns la o înțelegere tacită, să o lăsăm neatinsă. Poate că toți am vrut, pur și simplu, să păstrăm ce mai rămăsese din părinții noștri sau poate că niciunul dintre noi nu era pregătit să renunțe la ea. Nu sunt sigur că vom fi vreodată.

Casa e cufundată în liniște când intru și, cu toate că arată la fel cum îmi amintesc, pare diferită. Această casă, care odată era plină de căldură, pare goală acum și mă afectează la fel de tare ca acum 20 de ani.

O mică parte din mine se aștepta ca mama să coboare scările, cu un zâmbet blând pe buze, să mă întâmpine. Știind că nu o voi mai vedea, durerea este la fel de puternică. Astăzi mai mult decât de obicei.

Inspir tremurat și simt un junghi în piept, în timp ce încerc să trec peste durerea surdă. Aș da orice să-i am pe părinții mei aici, cu mine, astăzi, iar gândul că nimic din ce aș putea face vreodată nu-i va aduce înapoi îmi sfâșie sufletul deja frânt.

Mă opresc în fața dulapului cu băuturi al tatălui meu și mă întreb cum ar fi să beau un pahar cu el. Ce sfat mi-ar da în seara asta? O adora pe Faye când era copilă și mă îndoiesc că asta s-ar fi schimbat.

Mâna îmi tremură când iau o sticlă din cel mai bun whisky al lui și o duc la buze. Alcoolul îmi încălzește gâtul și mă bucur de senzație, în timp ce continui să merg prin casă, până când picioarele

mi se opresc în fața pianului mamei. Rămân nemișcat, cu inima goală. Pianul cu coadă a fost construit special pentru ea, până la cele mai mici detalii: blazonul Windsor, gravat în aur adevărat pe placa superioară, și finisajul din lemn de trandafir, pe care m-a lăsat pe mine să-l aleg. Este o frumusețe potrivită pentru regina care a fost ea și aș da orice să o aud cântând pentru mine încă o dată. Mi-aș da viața să o mai văd zâmbind.

Mai iau câteva înghițituri zdravene din whiskyul tatălui meu și, pentru o clipă, mă întreb ce ar spune mama dacă m-ar vedea acum. Ar fi dezamăgită că am renunțat să cânt la pian? Din nou, gândul îmi zboară la Faye și mai fac un pas înainte.

Mama ar fi iubit-o pe femeia care a devenit Faye, chiar și numai pentru că este pianistă concertistă, la fel ca mamele noastre. Mama i-ar fi cerut să cânte în duet cu ea în această cameră și nu ar fi rămas niciodată fără subiecte de conversație. I-ar fi povestit lui Faye cum m-a învățat să cânt și cum voia să îi calc pe urme. Dacă nu aș fi pierdut-o, oare aș fi făcut-o?

Mă așez pe banca pianului mamei, cu partitura neatinsă. „La Campanella.” Preferata ei. Nici măcar nu avea nevoie să citească notele ca să o cânte, partitura era pentru mine. Este ultima piesă pe care a încercat să mă învețe și una dintre puținele pe care nu am avut curajul să le stăpânesc. Nu cu adevărat.

Îmi trec ușor degetele peste clapele de fildeș, cu inima grea.

— Mi-e dor de tine, șoptesc, disperat după un răspuns.

Când nu primesc niciunul, ridic din nou la buze sticla tatei și beau cu sete. Disperarea îmi dictează mișcările, în timp ce pun sticla lângă picioare și încep să cânt, melodia pornind încet. Ochii mei alunecă peste note și, pentru o clipă, îmi amintesc de ce îmi plăcea atât de mult să cânt, pe vremea când sunetul pianului nu-mi sfâșia inima, pe vremea când era ceva al nostru, al mamei și al meu.

Melodia este distorsionată, distrusă de nevoia pianului de a fi acordat, însă pare că se potrivește mult mai bine stării mele de spirit decât tonul de obicei plăcut și înălțător al celebrei melodii a lui Liszt. Sună la fel de distrusă ca mine, iar notele pe care le ratez ar fi făcut-o

pe mama să se crispeze. Ar fi tresărit la felul în care îi măcelăresc piesa preferată, la felul în care sună pianul ei din cauza neglijenței mele și apoi ar fi afișat un zâmbet luminos și liniștitor, pentru că așa era ea. Era căldura, iubirea și lumina din viața mea. Lumea mea a fost învăluită în umbre de când mi-am pierdut părinții și nu cred că voi reuși vreodată să ies la lumină.

Melodia devine mai sumbră, mai aspră, acustica acestei camere este perfectă, cum a fost întotdeauna, dar nu reușește să-mi aline durerea din suflet. Se aude ultima notă și expir tremurat, sprijinindu-mi fruntea de raftul cu partituri.

— Nu credeam că te voi mai auzi cântând.

Mă crispez și întorc privirea, ca să o văd pe sora mea stând în pragul ușii, cu o expresie la fel de bântuită ca a mea. Cum a știut unde să mă găsească?

Alung gândul și zâmbesc ironic. Nu, bineînțeles că știa. Eu și Sierra suntem din același aluat. Ea strălucește, așa cum a făcut-o mama întotdeauna, dar în spatele zâmbetului ei se ascunde o profunzime pe care majoritatea nu o pot înțelege. Dintre noi toți, ea este cea mai atentă, cea mai grijulie. Simte lucrurile profund, atât momentele bune, cât și pe cele rele, și suferă alături de fiecare dintre frații noștri. Poate că seara asta e grea pentru mine, dar dacă mi-ar vedea suferința, ar durea-o mai mult decât mă doare pe mine. Știu că ar trebui să mă prefac pentru ea și să fiu fratele mai mare pe care îl merită, dar nu pot. Nu în seara asta.

Vine spre mine și îngenunchează lângă banca mea, cu un zâmbet nesigur pe buze. Întind un braț în lateral pentru ea și mă îmbrățișează strâns. Răsufu ușurat, punându-mi bărbia pe capul ei și îmbrățișându-o la rândul meu.

— Nu cred că pot face asta, recunosc, pe un ton care nu e mai mult decât o șoptă.

Ea e singura persoană care știe despre vinovăția și rușinea pe care le port în mine, despre păcatele care mă apasă.

— Nu a fost vina ta, Dion, minte ea.

— Nu pot să-i fac asta. Nu ei.

Sierra se îndepărtează, ca să mă privească cu o expresie rezervată.

— Dar trebuie să o faci, iar dacă ceea ce cauți este iertarea, ce modalitate mai bună să o găsești dacă nu să o faci fericită pe Faye? Poate vei descoperi că, făcând asta, vei simți și tu fericirea pe care o meriți. Pentru că o meriți, Dion. Meriți să fii fericit.

Mă uit în ochii surorii mele, observând sinceritatea ei. Cum poate să creadă asta cu atâta înverșunare, cu atâta convingere? Cum poate să stea aici fără să mă învinovățească pentru tot ce i-am luat, pentru tot ce am luat de la noi toți?

Ar mai simți la fel dacă ar ști despre răutatea pe care o ascund? Mi-e teamă că veninul meu o va infecta și pe Faye. Faptul că este cu mine o va murdări, o va corupe, iar o parte bolnavă și malefică din mine își *dorește* asta. Ce ar spune Sierra dacă i-aș mărturisi că nu am fugit de logodnica mea doar din vinovăție?

2

FAYE

Spatele meu este perfect drept în timp ce duc furculița la buze, tremurul ușor al mâinii mele trădând frica ce se înrădăcinează adânc în stomacul meu. Strâng mai tare furculița de metal, încercând să rămân calmă în timp ce mestec ouăle poșate, lipsite de orice gust.

Toate așteptăm, așteptăm ca tata să ne certe pentru ceva. Oare astăzi va fi mâncarea? Poate va considera că mestecăm prea zgomotos. Orice ar fi, ceva trebuie să se întâmple. În mod normal, el ar fi plecat deja la serviciu, iar faptul că nu a plecat nu este de bun augur pentru niciuna dintre noi.

Mama mea vitregă, Abigail, are aceeași expresie pe care o am și eu, fără îndoială. Este o amabilitate falsă, născută din frică. Amândouă suntem ciudat de calme, învățând pe pielea noastră că orice alt comportament îl va enerva pe tata.

Îmi controlez respirația și mă concentrez să înghit mâncarea. Nu-l voi lăsa să mă prindă că irosesc vreo bucată, indiferent cât de aproape sunt de a vomita.

Anxietatea mea continuă să crească, iar cele două surori vitrege mai mici, Linda și Chloe, se foiesc pe scaune. Cu fiecare secundă ce trece, văd cum crește iritarea tatălui meu. *Te rog, implor în gând. Te rog, nu le pedepsi pentru neliniștea lor.*

Sunt în egală măsură bucuroasă și îngrijorată că ambele surori vitrege mai mici nu au fost nevoite să învețe cum să-și adapteze comportamentul în funcție de tatăl nostru. Asta înseamnă că încă mai există speranță pentru ele, că spiritul lor nu este distrus, dar înseamnă și că acțiunile lui le rănesc mai mult decât pe mine. Eu m-am obișnuit deja, dar sper că ele nu vor fi nevoite să o facă. Nu mai durează mult. Doar câteva luni și lucrurile vor fi în sfârșit mai bune.

— Linda, zice tata, iar ea se încordează.

Pentru o fracțiune de secundă, frica se reflectă în ochii surorii mele, dar apoi își controlează emoțiile și afișează zâmbetul pe care l-am perfecționat toate. Până acum, el nu le-a rănit pe fete, dar cât timp le mai pot proteja?

— Da, tată!

— Când pleci la facultate?

Un val de dor mi se cuibărește adânc în piept și inspir sacadat. Abia am absolvit, dar, spre deosebire de sora mea mai mică, nu mi s-a permis niciodată să locuiesc în campus. Nu îi invidiez experiența, dar o mică parte din mine își dorește să fi avut și eu parte de ea.

— Peste trei săptămâni, răspunde ea, cu o voce blândă și dulce.

Linda are atâtea opțiuni în față și mă întreb dacă își dă seama ce lux este acesta. Sora mea va putea să-și aleagă specializarea, prietenii. Va scăpa din ghearele tatălui nostru și va evada într-o lume care îi va permite să-și croiască propriul viitor. Este tot ce mi-am dorit vreodată pentru ea.

Mă întreb cum ar fi să-ți descoperi propriile interese, așa cum o va face ea. Eu am fost obligată să studiez economia, să am suficiente cunoștințe ca să port conversații interesante cu Dion, dar nu m-a interesat niciodată acest domeniu. Totul în viața mea a fost planificat, totul cu scopul de a mă transforma în soția perfectă pentru el.

Nici măcar nu sunt sigură că aș fi devenit pianistă dacă nu ar fi fost el. Dacă nu ar fi trebuit să mă mărit cu el, aș fi fost obligată să învăț? Copilăria mea ar fi constat tot în repetiții riguroase și concursuri? Poate. Mama a fost o pianistă faimoasă, la fel și bunicul

meu. Tata este convins că era în genele mamei, deoarece nici Chloe, nici Linda nu au talentul pe care l-ar putea exploata, spre regretul lui amar.

— Spre sfârșitul primului semestru trebuie să-ți iei liber pentru nunta lui Faye. Avem nevoie de tine aici și trebuie să-ți susții sora.

Deznădejdea mea se transformă în dezolare și mai iau o înghițitură din mâncare, prefăcându-mă că nu mă afectează. Mă bucur că niciuna dintre surorile mele nu e în situația mea, dar aș da orice să am o singură zi de libertate adevărată, în care să nu mă simt jertfită sau ca o iapă de prăsilă.

Chloe se foiește pe scaun, iar eu o privesc pe furie. Încă doi ani, apoi și ea va scăpa de acest loc pe care suntem nevoite să-l numim acasă. Eu, pe de altă parte, îl voi schimba doar cu o altă cușcă aurită.

Mintea mea se îndreaptă involuntar către un viitor diferit, unul în care aș fi liberă să aleg ce să port și unde să merg, ce să mănânc și cum să vorbesc. Aș călători prin lume în căutarea unor noi aventuri, chiar dacă ar fi doar ca să descopăr ceea ce îmi place, cine sunt. Aș cânta la un pian abandonat într-o gară mică, pur și simplu pentru că vreau, nu pentru că se așteaptă cineva de la mine să o fac. Aș dansa în ploaie și aș bea mai mult decât ar fi potrivit, savurând fiecare moment care mă face să mă simt *vie*. Aș ține de mână un bărbat care m-a ales, care mă dorește, și am fi *fericiți*. Când mă gândesc la acest viitor, nu ochii verzi ai lui Dion îmi vin în minte. Nu. În visurile mele cele mai îndrăznețe, ochii care îmi zâmbesc sunt de un frumos maro cafeniu, culoarea sugerând profunzimea devotamentului.

Simt privirea tatei asupra mea cu câteva clipe înainte să trântescă cuțitul pe masă, sunetul metalului lovit de marmură fiind un semn pe care am învățat să-l recunosc.

— Faye, zice el, cu o voce înșelător de calmă. Ai vorbit recent cu Dion? Din câte am înțeles, se pregătește să se întoarcă de la Londra, așa că va fi aici mai des.

Mi se strânge stomacul gândindu-mă la logodnicul meu. Nu am avut vești de la el de câteva luni și, într-un fel sau altul, tata va găsi o modalitate să mă învinovățească pentru asta. Data nunții noastre a

foșt stabilită acum o lună, dar nici măcar nu am discutat despre asta. Ar fi trebuit să știu că se va întoarce în curând, dar am crezut că am mai mult timp la dispoziție.

— L-am contactat de mai multe ori și mi-a spus că va lua legătura cu mine când va fi necesar, mint eu pe un ton perfect calm.

L-am sunat pe Dion o singură dată, acum câteva săptămâni, și a intrat direct căsuța vocală. Nu am mai încercat să-l sun de atunci, dar tata nu are de unde să știe asta.

În afară de evenimentele oficiale ale familiei Windsor, nu ne vedem și, cu siguranță, nu ne sunăm niciodată. De fapt, bănuiesc că eu sunt unul dintre motivele pentru care a ales să lucreze la filiala din străinătate a familiei Windsor. Întotdeauna când ne întâlnim este incredibil de politicos și amabil, dar este clar că nu vrea să se căsătorească cu mine. Faptul că mă ignoră cu desăvârșire spune multe. Mă îndoiesc că va ști vreodată cât de recunoscătoare îi sunt pentru asta. Dacă am noroc, mă va trata la fel și după ce ne vom căsători.

— Vino aici, Faye, îmi șoptește tata, pe un ton blând.

Un fior îmi trece pe șira spinării, iar inima începe să-mi bată cu putere și mă cuprinde groaza. Înghit în sec și mă ridic în picioare, pășind cu grijă. Știu că nu e bine să nu ascult. Minteă îmi este cuprinsă de panică, în timp ce mă opresc în fața lui, cu umerii încovoiați de frică. Mă simt neputincioasă, dar refuz să cedez.

Tata își împinge scaunul de la masă, iar scârțâitul lui scoate un geamăt de pe buzele lui Chloe. O privesc scurt, rugându-mă să-și țină ochii în farfurie și gura închisă. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca furia lui să se transfere de la mine la ea.

Rămân nemișcată, în timp ce mâna lui îmi înconjoară gâtul și îl strânge încet. Nu strânge niciodată suficient de tare să lase urme, dar întotdeauna suficient ca să-mi îngreuneze respirația. Încerc din răputeri să rămân calmă, știind că panica nu va face decât să înrăutățească situația pentru noi toate. Degetele lui se înfig în pielea mea și îmi strânge părțile laterale ale gâtului, permițându-mi să respir doar cât să rămân lucidă.

— Trebuie să-ți reamintesc ce este în joc? șoptește el, privirea arzându-i de ură.

Familia Windsor i-a promis două milioane pentru fiecare an în care voi rămâne căsătorită cu Dion, până la șase milioane în total, iar tata nu mă lasă să uit asta.

Ochii mi se umplu de lacrimi, în timp ce plămâni mei se luptă să respire. Nu-mi pot permite să cedez atacului de panică pe care îl simt crescându-mi în piept. Dacă pierd controlul asupra calmului de care mă agăț, el va deveni și mai violent și nu doar față de mine.

— Nu, tată, zic, cu o voce răgușită.

Îmi feresc privirea, incapabilă să suport expresia din ochii lui. Nu am reușit niciodată să înțeleg de ce mă urăște atât de mult și nici nu am reușit să diminuez intensitatea urii lui. Indiferent ce fac, nu sunt niciodată demnă de bunătatea pe care le-o arată adesea Lindei și lui Chloe. Eu sunt singura pe care o rănește în felul acesta, niciodată pe ele. Sunt recunoscătoare că ele sunt scutite de cruzimea lui, dar mi-aș dori să fiu și eu.

— Acum, că data nunții a fost în sfârșit stabilită, ar fi bine să nu-i dai un motiv să amâne și mai mult această căsătorie. Nu e destul de rău că au insistat să așteptăm până termini facultatea? M-am săturat să aștept, Faye, zice el, strângând degetele în jurul gâtului meu, până când dau din cap în semn de acceptare.

— Luca Windsor și-a sfidat bunica și s-a căsătorit cu secretara, în loc de logodnica lui. Astfel, a creat un precedent care ne-ar putea complica situația. Dion nu a simțit niciodată că are de ales, dar acum știe că se poate. Cu doar câteva luni până la nuntă, nu mai este loc de greșeli. E timpul să schimbi tactica. În loc să-l eviți, de teamă că familia lui își va da seama cât de nepotrivită ești, trebuie să-l farmeci suficient ca să-ți treacă cu vederea defectele.

Mi se strânge stomacul, totuși dau din cap, resemnată cu soarta mea. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să mă apropiu de Dion, dar nu am de ales. Nu doar viața mea este în joc. Dacă nu fac ce-mi spune, o va pedepsi pe mama mea vitregă pentru asta.

— Da, tată, zic, cu un aer smerit, în ciuda sfidării care arde în adâncul sufletului meu.